Nr. 35

SJORS van de Rebellenclub

29 augustus 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De Vrolÿke Familie

DE ZWARE PROEFTIJD

Een dapper en groot opperhoofd van de Algonquin-Indianen had een zoon op wie hij trotser was dan op welk ander bezit ook. Dag en nacht dacht hij erover na hoe hij zijn zoon het best tot een dappere en trotse Algonquin zou kunnen maken, net als hij zelf.

Toen de jongen een jaar of twaalf was, zei de vader tot hem: „Mijn zoon, het is tijd voor de grote proef. Alle jongens van onze stam moeten die tijd doormaken. Dan krijgen zij een manitoe, een geest die hen op de jacht en in de strijd beschermt."

„Goed, vader," antwoordde de zoon. Hij nam afscheid van zijn moeder die hem toefluisterde: „Wees dapper," en hij vertrok met zijn vader naar een afgelegen plaats diep in het bos waar ze een hut bouwden. In die hut moest hij zijn proef afleggen en omdat hij de zoon was van een hoofdman, moest die proef harder zijn en langer duren dan die van de gewone jongens van de stam.

„Hier moet je zeven dagen en zeven nachten doorbrengen," zei de vader, „zonder water, zonder voedsel en zonder slaap. Als je dat volbrengt, zul je een manitoe krijgen en zul je de grootste en dapperste Algonquin worden die ooit geleefd heeft. En hier is mijn geschenk."

Hij legde zijn eigen boog en pijlen, zijn pijp en zijn gordel naast de jongen op de grond, wenste hem sterkte en verdween in het bos.

De jongen strekte zich uit op de mat die zijn moeder voor hem gevlochten had en luisterde naar de geluiden buiten zijn tent.

„Dat moet Poelowiek de patrijs zijn," zei hij bij zichzelf, „en Keekgoets de kraai. Ze vliegen over mijn hut en Jakadoe de eekhoorn is ook niet veraf. Eligomoets het konijn hoor ik ook, al probeert hij nog zo zachtjes te lopen."

Hij luisterde naar de stemmen van de vogels en noemde ze een voor een op, en zo verstreek de eerste dag. 's Nachts praatte hij in gedachten met Koekoegwes de uil en met Ritsjino de vos en al de andere dieren die zich overdag schuilhouden maar 's nachts op pad gaan om hun hongerige maag te vullen.

Elke dag kwam de hoofdman zijn zoon bezoeken om hem aan te sporen het niet op te geven, en nu was de week bijna om. Nog één dag en de jongen had zijn taak volbracht.

Ik moet het halen, dacht hij en lag hijgend van honger en dorst op zijn mat, te slap en te ziek om zich op te richten of zijn vader antwoord te geven.

„Houd moed, mijn zoon, nog één dag en één nacht en je zult de grootste krijger worden van onze stam. Vele scalpen zullen aan je gordel hangen, je zult de slimheid van de vos en de kracht van de beer bezitten. Houd het nog één dag vol, zodat allen trots op je zullen zijn."

En de jongen hield het vol.

De vader kwam in de ochtend van de achtste dag, toen de zon nauwelijks zijn eerste stralen over de boomtoppen had laten schijnen, met voedsel en drinken bij de hut aan.

Verlangend om zijn dappere zoon in zijn armen te sluiten, riep hij:

„Sta nu op, jongen, je taak is volbracht. Ik heb hertevlees voor je meegebracht en bessesap. Kom en eet het op."

Er kwam geen antwoord.

En toen hij de hut binnenging, zag hij wel de boog en de pijlen, de pijp en de gordel, maar de jongen was verdwenen. De hoofdman zocht naar voetstappen, maar nergens rondom de hut kon hij vreemde sporen ontdekken. Alleen zijn eigen voetstappen stonden in de zachte bodem gedrukt.

Terwijl hij met gebogen hoofd en verdriet in zijn hart tegen een boomstam geleund stond, begon boven zijn hoofd een vogel te zingen. Een vreemd lied dat hij nooit gehoord had. De hoofdman keek verrast op, want hij dacht alle vogelstemmen in het hele bos te kennen. Kijk, daar op de nok van de hut zat een vreemde vogel met groengrijze vleugels en een rood gekleurd borstje. En hij kon de woorden, die het vogeltje zong, verstaan:

„Ik ben nu een vogel, o, vader.
Ik voel me gelukkig en vrij.
Ik word nu geen krijger of jager.
Want geen oorlogsbuit maakt mij blij.
Ik breng een lied van de lente
En zing van goedheid en kwaad.
Mijn zingen is beter dan doden.
Mijn liefde is beter dan haat."

Zó, vertellen de Indianen, kwam het eerste roodborstje op de wereld.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

WEDEROM ONDERVOND BILLINGS DAT KANSAS KID EEN GOED SCHUTTER WAS. DE COWBOY SCHOOT HEM HET WAPEN UIT ZIJN HANDEN.

IK ZAL...

MET ÉÉN SPRONG GLEED KANSAS UIT HET ZADEL EN WIERP ZICH OP DE VERRASTE ROVER. HET GEVECHT DUURDE NIET LANG; DE WOEDE OVER DE LAFFE AANSLAGEN OP DE TREIN GAF KANSAS DUBBELE KRACHT.

WAAR BLIJF JE NU MET JE GROTE MOND?

OOOOO!

DE ANDERE LEDEN VAN DE BENDE HADDEN HUN AANVOERDER LAFHARTIG IN DE STEEK GELATEN. ZODRA ZIJ BESEFTEN DAT DE AANSLAG OP DE VEETREIN MISLUKT WAS, RENDEN ZIJ NAAR HUN PAARDEN EN NAMEN DE VLUCHT. UIT DE ACHTERSTE WAGON KWAM ONDERTUSSEN DE POLITIE TE VOORSCHIJN.

IN ORDE HIER! U KUNT DE ANDEREN ACHTERNA GAAN.

DIE KRIJGEN WE WEL. ZEG MAAR TEGEN DE MACHINIST DAT HIJ VERDER RIJDT.

ALLES IS VEILIG. JE KUNT DOORRIJDEN NAAR KANSAS CITY. GOEDE REIS!

IN DE STAD KREEG KANSAS LATER BEZOEK VAN DE VEEHANDELAAR STEVENS.

HIER IS HET GELD VOOR DE KUDDE. IK GELOOF NU WEL DAT DE TREIN VEILIG AANKOMT.

VOLDAAN GRINNIKEND NAM KANSAS KID HET GELD IN ONTVANGST EN MAAKTE ZICH GEREED OM DE TERUGTOCHT NAAR DE DUBBEL-D TE AANVAARDEN. DE STATIONSCHEF BEDANKTE HEM HARTELIJK.

GRAAG TOT UW DIENST. IK HAD IMMERS GEEN ZIN OM MET AL DAT VEE TERUG NAAR HUIS TE GAAN!

VICHITA

Brabo

DE WAGENMENNER

ALS EEN MES SNEED DE PIJL DOOR HET TOUW VAN DE TENT.

ONMIDDELLIJK STORTTE DE TENT IN - BOVEN OP DE VEILINGMEESTER EN ZIJN MANNEN.
AAAAAHH!
STA NIET TE GAPEN! DOOR HET ONGELUK WORDT DE HELE VERKOPING OPGEHOUDEN!

IN DE ALGEMENE VERWARRING RENDEN BRABO EN ELDA OP DE WITTE PAARDEN AF.
HIERHEEN, ELDA! WE KUNNEN ER NU MET DE WITTE HENGSTEN VANDOOR GAAN!
WE ZULLEN VLUG MOETEN ZIJN!

PLOTSELING ZAG WULVA DE TWEE KNAPEN.
WEER DIE BRITTEN! BLIJF VAN DIE PAARDEN AF, OF...
BRABO! KIJK UIT!

BRABO ZETTE DE PAARDEN AAN EN...
HELP!
ALSJEBLIEFT, VERRADER!

SNELLER, BEESTJES! VLUGGER!
WE KUNNEN DE MOEILIJKHEDEN NOOIT ONTLOPEN!

WULVA BRULDE NAAR DE SCHILDWACHTEN.
DIE TWEE HEBBEN HET KOPPEL SCHIMMELS GESTOLEN. ZE MOETEN TEGENGEHOUDEN WORDEN!
TE PAARD! ZE MOGEN NIET ONTSNAPPEN!

De bloedrobijn van Taj Mahal

XIV

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone zet Chan-Kim en diens zoon Gopal aan tot opstand tegen Pinga Mauk; het mislukt, Chan-Kim en Gopal vluchten. Frison en Albert weten eveneens te vluchten; Paw Min wordt door Pinga Mauk naar de mededirecteur van de mijnen gestuurd om de losprijs voor zijn vader te halen. Frison en Albert, die een ontstoken voet heeft gekregen, sluiten zich bij hem aan. Chan-Kim en Gopal stelen op de beroemde Birmaweg een ziekenhuisauto; later neemt Frison deze auto in bezit en maakt Chan-Kim en Gopal bewusteloos met chloroform. Frison wordt echter gearresteerd voor diefstal van de auto.*

Bij de inspecteur komen," verklaarde de bewaker. „Voor het verhoor."

„O ja." Frison schoot overeind op de vloer. Dat was waar ook. Nu herinnerde hij zich alles duidelijk. Natuurlijk moest hij bij de inspecteur komen. En die zou hij het weleens inpeperen dat zijn mannen zich hadden misdragen en een onschuldige man op de meest schurkachtige wijze behandeld hadden. En Paw Min, die jongen. . . waar wás hij? En waar was Albert Nigg?

„Waar zijn die anderen?" wilde hij weten.

De politieman liet echter niets los en herhaalde: „Bij de inspecteur komen. Verder geen praatjes."

„Wacht maar, mannetje." Louis Frison was opgestaan en onder het voorbijgaan drukte hij met zijn wijsvinger op de neus van de bewaker, die hierop niet verdacht was en achteruit sukkelde, totdat hij met zijn rug tegen de muur stond. Met grote stappen ging meneer Frison hem voorbij.

„Halt," bulderde de beambte; hij holde achter Frison aan en duwde een deur open. „Hier is het."

Met langzame schreden stapte Frison naar de lessenaar toe, waarachter een inspecteur zat te puffen. Alleen aan zijn pet was zijn waardigheid te zien.

Hij keek meneer Frison aan en meneer Frison keek hem aan en zei toen langzaam: „Zoudt u geen das omdoen, als u een heer ontvangt?" De opmerking was zó ongewoon, dat de inspecteur een ogenblik beteuterd zat te kijken. Voordat hij het woord tot Frison kon richten, ging deze voort: „Och ja, dat zou ik haast vergeten. Jullie kent geen goede manieren. Dat heb ik aan uw mannetjes gezien," en opeens zijn kalmte verliezend barstte hij uit: „Maar ik zal mijn beklag doen bij mijn regering! U zult zien, dat loopt op een oorlogsverklaring uit. . ."

De ogen van de inspecteur werden nog groter; nu was hij ervan overtuigd, dat er een krankzinnige voor hem stond.

„Ga zitten," zei hij.

„Dank u," zei Frison, „hebt u een stofdoek?" Met de wijsvinger schreef hij een grote F op de zitting van de stoel.

De inspecteur fronste de wenkbrauwen. Toen vroeg hij: „Wilt u mij eens vertellen, wat die F moet beduiden. Is het misschien de eerste letter van uw naam?"

„Ik heet Frison," zei de Fransman, „Louis. Vertegenwoordiger van verscheidene grote Franse bladen te Rangoon. Zacht van karakter, maar ik kan bijten."

„Hm," deed de inspecteur en hij keek zijn arrestant eens aan, die inderdaad niet meer op een beschaafd mens leek met zijn gescheurde kleren en zijn baard.

„Kunt u dat bewijzen?"

In de achterzak van zijn korte broek droeg meneer Frison een papiertje en een boekje die eens op een perskaart en op een paspoort geleken hadden.

Hij slingerde beide voor de inspecteur op het bureau en vroeg tegelijkertijd: „Kan de man, die daar achter mij staat, niet verdwijnen? Ik kan zijn gezicht niet uitstaan."

De inspecteur lette niet op dit verzoek, bestudeerde de bijna onleesbaar geworden papieren en bekeek vervolgens vol aandacht de foto's.

Tenslotte zei hij:

„Vindt u zelf, dat u erop lijkt?"

„Mag ik eens kijken?" Meneer Frison bekeek de beide foto's, schudde toen langzaam het hoofd en zei: „Neen, u hebt gelijk. Daar lijk ik niet op." En zo was het, want zoals hij er nu bij stond, leek hij geenszins op de nette, gladgeschoren meneer van de foto's.

„Dat dacht ik ook," zei de inspecteur. „Hoe komt u dan aan die foto's?"

„Ik bén het wel," zei Frison, „maar ik ben de laatste dagen een beetje veranderd. Als je door die mannen van u mishandeld bent, dan lijk je nergens meer op, ziet u."

Er vloog een grijnslach over het gezicht van de inspecteur.

„Als u geen verklaring weet, waarde heer, dan zal ik u wel de verklaring geven. Er is onlangs een vliegtuig van de lijndienst Rangoon-Mandalay verongelukt en aan boord daarvan bevond zich iemand, die Frison heet."

„Dat klopt merkwaardig precies," zei meneer Frison, „want de man van het vliegtuig was ikzélf, ziet u."

„Neen," zei de inspecteur, „dat zie ik niet. Want het verongelukte vliegtuig is gevonden, het is verbrand en volkomen vernietigd en volgens de verklaringen van mensen, die het ongeluk hebben zien gebeuren, is er geen mens levend afgekomen."

„Dat is voor het eerst dat ik dat hoor," zei Frison.

„Daarom, meneer, lijkt het mij het waarschijnlijkst dat u door diefstal in het bezit van deze papieren bent gekomen, zoals u ook door diefstal in het bezit van een ziekenauto bent gekomen."

„Ik zie, dat u het warm hebt," zei meneer Frison, „en u bent opgewonden. Als u nu even heel rustig wilt zijn, dan kan ik u precies vertellen, wat er gebeurd is. Maar u moet even geduld met me hebben, want na alles wat ik heb meegemaakt, ben ik een beetje in de war en zou ik de boel weleens door elkaar kunnen halen."

„Dat vrees ik ook," zei de inspecteur. „Het lijkt mij beter, dat u met uw verklaring even wacht en dat we eerst de verklaringen horen van de getuigen."

„Getuigen?" vroeg Frison verbaasd. „Welke getuigen?"

„Zij die erbij tegenwoordig waren, toen u de auto stal."

„O, die?" Meneer Frison begreep er niets meer van, want hij dacht dat de inspecteur Chan-Kim en Gopal bedoelde. „Dat zijn me nogal mooie getuigen! Ik wens er u geluk mee!"

De inspecteur sprong op. „De zusters van ons hospitaal zijn de beste mensen, die ik ooit meegemaakt heb. Laat de zusters komen," zei hij tegen de agent.

Frison was niet gauw de kluts kwijt, maar toen hij de vier zusters achter elkaar zag binnenkomen, keek hij wel even beteuterd.

„Ik heb die mensen nog nooit gezien," stamelde hij.

„We zullen zien." De inspecteur wendde zich tot de hoofdverpleegster:

„Zuster, is dat de man, die uw auto heeft gestolen?"

De verpleegster bekeek hem van het hoofd tot de voeten; haar aandacht bleef tenslotte op de rode schoenen gevestigd. Toen bevestigde zij:

„Jawel, inspecteur."

„Zo. Dank u. En u?" De inspecteur wendde zich tot de volgende zuster.

Als een echo klonk haar stem:

„Ja, meneer. Die rode schoenen. Dat is hem."

„En u?"

„Het is 'm."

„En ú?"

Het laatste zustertje, de jongste, aarzelde even, zei toen minder zeker:

„Deze man heeft ook rode schoenen aan. Hij zou het wel kunnen zijn, maar. . ."

Waarop de drie anderen uitbundig riepen:

„Ja, hoor, we weten het zeker. Het is 'm!"

Triomfantelijk keek de inspecteur meneer Frison aan.

Deze kreeg een andere kijk op de zaak. Hij begreep, dat het nu inderdaad ernst begon te worden.

„Als jullie mij niet geloven," zei hij, „laat dan de jongen spreken. De jongen die ik bij mij had."

De inspecteur lachte luidkeels. „Jawel, dief en diefjesmaat," riep hij uit. „Zusters, was de dief alleen?"

„Neen, inspecteur," zei de oudste zuster, „er was nog een Birmaanse jongen bij hem. Zo een van een jaar of zestien, zeventien misschien."

De inspecteur speelde met zijn vulpen.

„Welnu, waarde heer," vroeg hij, „vindt u het verstandig om nog te blijven liegen?"

„Zuster, is dat de man, die uw auto heeft gestolen?"

„Ik vind het alleen verstandig," hernam Frison, „u aan het verstand te brengen, dat u een grote flater begaat en dat u naar aanleiding van deze geschiedenis nog een lelijke pijp zult roken. Laat u dat gezegd zijn. Ik ben Louis Frison, vertegenwoordiger van de Parijse pers te Rangoon, en ik eis, dat u mij onmiddellijk vrijlaat. Ik eis van u dat u dokter James Bennet opbelt, de directeur van het hospitaal te Mogok. Die kan, als u hem nu opbelt, binnen enkele uren hier zijn. Hij zal u verklaren wie ik ben."

De eis van Frison scheen op de inspecteur niet veel indruk te maken. Hij bleef met zijn ellebogen op de tafel leunen, verroerde zich niet en zei schamper:

„Kijk, kijk: u bent goed met de toestanden op de hoogte."

„Mag ik weten wat u bedoelt?"

„Ik bedoel," hernam de inspecteur, „dat dokter James Bennet onlangs naar het verongelukte vliegtuig is gegaan om daar nasporingen te verrichten. De zaak zit namelijk zo, dat een zekere meneer Frison hem had opgebeld om een jongen van een Europese familie in bescherming te nemen. Die jongen bevond zich ook in het verongelukte vliegtuig en nu heeft dokter James Bennet het als zijn plicht beschouwd al het mogelijke te doen om een onderzoek in te stellen naar de jongen. Daarvoor is hij de bergen ingegaan."

„Wanneer?" vroeg Frison.

„Gisteren. En het kan nog wel drie dagen duren, voordat hij terugkomt."

Frison zuchtte. Hij zat lelijk in het nauw. Hij had nog slechts één uitweg.

„Mag ik soms weten," vroeg hij, „of de heren, die zo vriendelijk waren mij uit de auto te sleuren, hebben opgemerkt, dat er in de wagen van het Rode Kruis ook een jongen lag met bloedvergiftiging aan zijn been?"

„Dat klopt," zei de inspecteur. „Die hebben we gevonden en hij is inmiddels naar het hospitaal te Mandalay gebracht."

„Goed," zei meneer Frison, „dat is dan de enige verstandige daad, die u vandaag gedaan hebt. Ga naar die jongen toe en ondervraag hem. Dan zult u precies horen, wat er gebeurd is."

„Het spijt me erg," zei de inspecteur spottend, „maar die getuige valt ook weg, meneer. Want bij aankomst in het hospitaal was de jongen hevig overstuur. Hij ging vreselijk tekeer, zodat de dokter het raadzaam vond hem een slaapkuur van een dag of drie te geven."

Nu werd het ook meneer Frison te erg. Hij ging zitten op de stoffige stoel, boog voorover en bedekte zijn gezicht met de handen.

Langzaam schudde hij het hoofd.

„Als dan alles tegen mij is," kreunde hij, „dan zal ik mijn lot geduldig moeten dragen."

„Ja," zei de inspecteur. „Dat lijkt ook mij het beste.

Nu was hij alleen en wuifde zich koelte toe, languit liggend op een rieten ligstoel.

„Brigadier, breng die man weg. Cel zes. Dan kan hij uitrusten en nadenken. Ik zal intussen even Rangoon op de hoogte stellen. Meneer Kitto. . ."

Meneer Frison wilde zich losrukken. Suf, dat hij daar niet eerder aan gedacht had! „Kitto!. . ." riep hij uit, jubelde hij bijna. „Ja, Kitto!. . . Dat is een goede vriend van mij! Die zal wel. . . Die weet. . .!"

„Breng de man weg," bulderde de inspecteur. „Ik heb nog nooit een misdadiger gezien, die zó brutaal kon liegen!"

ACHTTIENDE HOOFDSTUK

Sir Lewis Tancock smeedt boze plannen

Het was doodstil in het grote witte huis dat tegen de helling van de heuvel stond. De jaloezieën waren neergelaten. In de tuin rondom het huis bewoog zich niets. Ook de keuken en de garage waren uitgestorven.

Sir Lewis Tancock, de directeur van de robijnmijnen, had al zijn personeel, twaalf man, weggezonden. Nu was hij alleen en wuifde zich koelte toe, languit liggend op een rieten ligstoel.

Hij was een kleine man met een scherp gezicht en een klein, zwart snorretje. Het tropenpak dat hij droeg, was smetteloos wit, even wit als de linnen tropenhelm, die op de grond lag naast een stapel kranten. Het waren oude kranten, Franse, Duitse, Engelse en een Birmaanse, en al die kranten bevatten het nieuws over het vliegtuigongeluk, dat op de lijn Rangoon-Mandalay had plaatsgehad. Er stonden ook foto's bij van het verbrande vliegtuig, zoals het daar lag op een onherbergzaam plateau, vlak bij een eenzaam dorp, waarvan de meeste huizen verlaten waren. Er woonden slechts een paar oude mensen, vertelden de kranten. „Er wordt beweerd," aldus de verslaggevers, „dat de huizen tot voor kort nog door dacoits bewoond waren."

Het was een geheimzinnige geschiedenis. Sir Lewis Tancock begreep er niet veel van. Volgens hen die het vliegtuig hadden zien vallen, waren alle passagiers omgekomen bij de ramp. Zo redeneerde ook de politie. Maar sir Lewis Tancock kénde de politie. Ze wilde zich niet graag de vingers branden. Als de reizigers verongelukt waren, moest men toch de lichamen kunnen vinden. En zolang het lichaam van Din Mahmud Sabisthari niet gevonden was, durfde hij zijn plan niet ten uitvoer te brengen.

Het was schemerig in het vertrek. Slechts hier en daar drong wat licht door de kieren van de jaloezieën. Sir Lewis ging naar het kastje aan zijn rechterhand en trok een lade open. Daar lag dan de bloedrobijn van Taj Mahal: zuiver duivebloed, zoals de vaklui dit soort robijnen noemen. Een grote, geweldige flonkering. Bloedrood. Een kolossale steen, zoals er slechts een enkele in een eeuw wordt gedolven.

Sir Lewis greep de steen, woog hem op de hand en liet een schaarse zonnestraal erin spelen. Hij scheen opeens een heel ander mens. Sir Lewis. Hij was niet slecht van nature, maar de robijnen hadden een vreemd verlangen in hem gewekt. Hij moest en zou de bloedrobijn in bezit hebben. . .

Nu Din Mahmud er niet meer was, zou de kostbare steen voortaan hem alleen toebehoren. Hij kon het nauwelijks geloven. Eerst was de afspraak dat hij

de steen zou verkopen en de opbrengst met Din Mahmud zou delen. Hij en Din Mahmud waren de eigenaars van de mijnen. Zij waren de enigen die van de Birmaanse regering toestemming hadden om robijnen te zoeken.

Alleen hij en Din Mahmud kenden het bestaan van de steen. Dat dacht hij tenminste. Maar er waren verraders, spionnen...

Het is bijna niet mogelijk, peinsde sir Lewis, dat het niet uitgelekt zou zijn, dat de steen gevonden is en reeds in Perzië een bestemming heeft gekregen. Hij was bang voor de dacoits, de rovers uit de bergen. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze een mijn overvielen en alles roofden en doodden wat hun voor de voeten kwam!

De steen was een fortuin waard...

Een fortuin... En dat fortuin zou helemaal alleen voor hem zijn, als Din Mahmud dood was...

Nogmaals woog hij de steen op de hand. Als Din Mahmud dood was... *Als* hij dood was... Hij had er nog geen bewijzen van. Zijn lichaam was niet gevonden. Waren de verklaringen van de zogenaamde ooggetuigen wel te vertrouwen?

Behoedzaam legde hij de robijn weer in het fluwelen foedraal, schoof de lade dicht, ging dan naar het venster en trok de jaloezie aan de schaduwzijde omhoog. Van de plaats, waar hij nu stond, kon hij een groot deel van het landschap overzien. Diep beneden de terrasvormige tuinen lagen de rode huizen. Daarachter kronkelde de weg en zag hij de koelies lopen in hun blauwe hemden, met grote, puntvormige strohoeden op. Zij kruiden de afgewerkte klei naar de plaats, waar de vrouwen deze klei nog eens wasten. Wat zij er dan nog in vonden, was voor hen. Dat had de regering zo bepaald.

Welaan, van sir Lewis mochten ze straks alles houden, zo gauw hij de opbrengst van de bloedrobijn in zijn vingers had. Dan was hij rijk, schatrijk en kon hij het land verlaten en naar Engeland terugkeren, naar zijn vrienden en familie.

Wist hij nu maar zeker dat Din Mahmud dood was. „De sluwe vos," mompelde hij, „zit vol onverwachte streken."

Sir Lewis had in huis geen rust. De minuten kropen voorbij. Hij kon geen besluit nemen. Hij móést eruit. Bij ieder geluid, dat hij hoorde, was hij bang door een dacoit te worden beslopen.

Hij was al herhaaldelijk uit zijn stoel opgestaan om zich naar de groeve te begeven. Hij moest er een oogje in het zeil houden, maar hij durfde het huis niet uit. Hij had het personeel weggestuurd uit angst, dat er iemand bij zou zijn, die van het bestaan van de bloedrobijn af wist en hem daarom zou kunnen vermoorden. Maar nu hij alleen was, kwam zijn angst verdubbeld terug.

Misschien was het in de mijnen beter. Daar waren tenminste mensen om hem heen. De bloedrobijn meenemen durfde hij niet. Dat zou spelen zijn met zijn leven. De robijn thuislaten, onbewaakt? Dat ging ook niet. In de kluis? Dat zou de grootste dwaasheid zijn, want eventuele dieven zouden daar het eerst zoeken. Hij had de robijn al op twintig verschillende plaatsen verstopt, maar iedere plaats leek hem onveilig.

Hij zweette van de warmte, van onzekerheid en van besluiteloosheid.

„Was ik dat ellendige ding maar vast kwijt. Had ik het geld ervoor maar vast op de bank staan."

Nu rezen weer nieuwe vragen voor sir Lewis. De robijn moest naar Perzië gebracht worden. Wie zou dat doen? Hij kende de gevaren. Zelf durfde hij het in geen geval. En hoe moest het gebeuren? Per trein? Per vliegtuig?... Allemaal veel te gevaarlijk. Slechts een pantserwagen zou veilig zijn.

Hij rukte de lade van het kastje weer open, greep de kolossale robijn en stak hem bij zich. Dat was altijd nog veiliger dan die onmetelijke schat onbeheerd in huis te laten liggen...

Zijn wagen stond nog voor het huis op het pad. Hij klauterde achter het stuur en terwijl hij het portier achter zich dichtsloeg, startte hij en reed weg.

Sir Lewis kwam voorbij het ziekenhuis. Dokter Bennet stond juist voor de deur met verpleegsters te praten. Zij hadden het over de overval op de auto. Iedereen dacht nog wel dat de Birmaweg volkomen veilig was! En zelfs de dacoits zouden het nooit in hun hoofd halen om een ziekenhuisauto te stelen. Ook dacoits hadden de dokter en de verpleegsters nodig, als ze gewond of ziek uit de bergen kwamen.

„Die man krijgt vandaag of morgen een ongeluk," voorspelde hij halfluid.

Toen sir Lewis voorbijreed, kon dokter Bennet niet nalaten om even om te kijken. Hij schudde het hoofd.

„Hij leert het nooit," zei hij tegen de zusters en hij begon te vertellen over zijn reis naar het vernielde vliegtuig. Hij vertelde hoe hij de verkoolde resten van het toestel had gezien: verlaten. Een stilte als de dood eromheen. Maar er waren minder doden dan hij verwacht had.

„Een merkwaardige geschiedenis. Er waren verscheidene Europeanen aan boord van het toestel. Geen spoor is meer van hen gevonden. Arme Frison... hij was een goeie kerel. Ik had hem gaarne geholpen door die jongen van de Niggs bij mij in huis te nemen. Nu zijn ze allemaal dood."

Een van de zusters lachte.

„De dood is geen grapje, zuster. De dood is het ogenblik, waarop we rekenschap moeten geven over ons leven."

„Ik kon er niets aan doen, dokter," verontschuldigde de zuster zich. „Maar ik moest even aan die zonderlinge kerel denken... De dief van de auto! Die geeft zich uit voor een zekere Frison! Hij heeft de papieren van de echte Frison bemachtigd. Die man heeft staan liegen dat hij zwart zag. Het stond allemaal in de krant."

„Mm," bromde de dokter. „Ik heb de laatste dagen geen kranten meer gelezen. Geen tijd gehad. Zo, zo, dus die dief heeft de papieren van Louis Frison. En hij geeft zich voor Frison uit. Heel merkwaardig. Ik heb nu geen tijd, maar ik denk binnenkort even naar Mandalay te rijden."

„Maar, dokter..." Het was de hoofdverpleegster die zich tegen dit voorstel verzette. „De zieken hebben u nodig. En bovendien, u ziet er slecht uit. U moet hoognodig rusten."

De dokter wendde zich af zonder een woord te spreken. Hij wist dat de hoofdzuster gelijk had. Hij was doodmoe. Hij moest rusten. En tenslotte: dat geval van die zogenaamde Frison daar in Mandalay had geen haast.

Een dikke stofwolk wees de plaats aan, waar sir Lewis naar de mijnen reed. „Die man krijgt vandaag of morgen een ongeluk," voorspelde hij halfluid.

Sir Lewis Tancock had de mijn bereikt. De brede weg hield er plotseling op en ging over in smalle, nauwelijks begaanbare paden, die tamelijk steil langs de helling naar beneden voerden. Te voet ging hij verder. Hier en daar was de grond een beetje vet, zodat hij meer gleed dan liep. Zijn bruine schoenen waren met een rossige klei bedekt. Ook het water van de kreek die hij nu naderde, was rossig van kleur.

WORDT VERVOLGD

SPELEND

Wat een lekkere dingen gaan er allemaal in de picknickmand van Dollie Dimpel. „Dat zal wel een heerlijke picknick worden," zegt Tommie de Speelgoedsoldaat. Zo denkt Batty, zijn paard, er ook over; en de clowns die om de hoek gluren niet minder.

„We zullen een grap uithalen," zegt Bimbo tegen zijn broer Bambo. Tommie sluit de ramen, Dollie doet de mand op slot en zet haar hoedje op. De clowns pakken stilletjes de sleutel en stoppen die in Dollies tasje. Maar Batty ziet het.

Bimbo en Bambo vermoeden niet dat Batty het gezien heeft. Dollie en Tommie rijden naar een mooi plekje om te picknicken. Bimbo en Bambo hollen achter hen aan om plezier van hun grap te beleven en in de hoop ook wat lekkers te krijgen.

Op een mooi plekje aangekomen houden ze halt. Dollie zegt: „Geef me even de sleutel om de mand open te maken." Tommie kijkt haar verbaasd aan en keert zijn zakken binnenstebuiten. „Ik heb geen sleutel," zegt hij. „Die had jij toch?"

SPEELGOED

„Ik had hem op tafel neergelegd," zegt Dollie, „en ik dacht dat jij hem had meegenomen. Wat nu?" „We kunnen niet picknicken als we geen sleutel hebben," zegt Tommie. Maar nu pakt Batty het tasje, dat op de grond is gevallen.

„Hoe zou Batty eraan komen?" vraagt Dollie. Maar nu voelt ze de sleutel in het tasje zitten. „Een handig paard ben je," lacht Tommie, „jij bent de enige die op de sleutel gelet heeft, maar wij hebben onze ogen niet gebruikt."

„Maar ik heb geen sleutel in mijn tasje gedaan," zegt Dollie, „jij soms, Tommie?" „Nee, ik ook niet," antwoordt Tommie. Nu komen Bimbo en Bambo te voorschijn van achter een dikke beukeboom. „Dat hebben wij gedaan voor de grap," lachen ze.

„Als Batty het niet verklapt had, hadden wij het wel verteld," zegt Bimbo. „Wat een grap," lacht Dollie. „Blijven jullie mee picknicken, jongens?" Dat willen ze graag en samen hebben ze een gezellige middag met volop lekkers en volop grapjes.

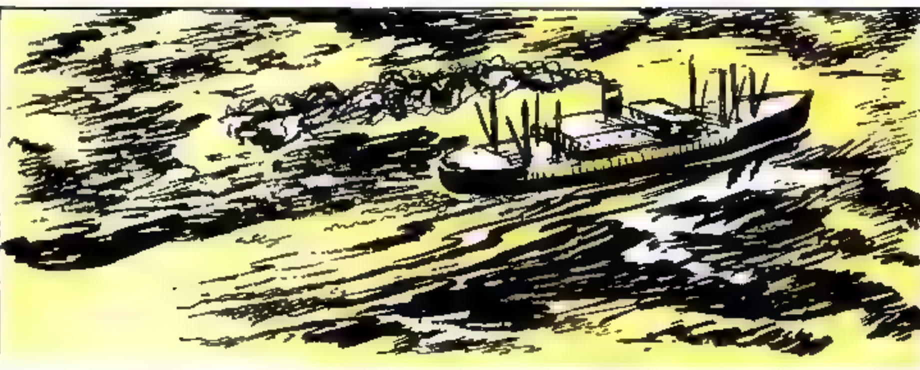
Captain JOKER

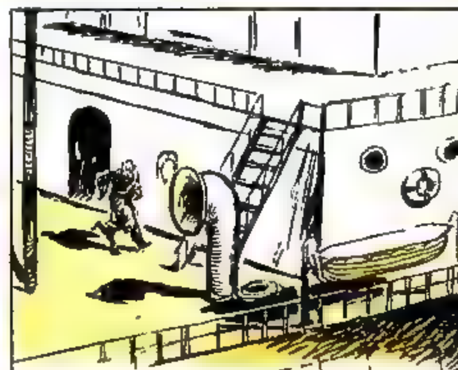

DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER GRISTE DE KOSTBARE DIAMANT WEG EN WAS DE HUT REEDS UIT, VOORDAT JOKER EN DE KAPITEIN GOED BESEFTEN WAT ER GEBEURDE.

ENKELE OGENBLIKKEN LATER WAREN ZIJ ECHTER

VOLDOENDE VAN DE SCHRIK BEKOMEN OM DE ACHTERVOLGING IN TE ZETTEN. DE VLUCHTELING HAD ECHTER REEDS EEN DER HOOGSTE DEKKEN VAN HET SCHIP BEREIKT.

WAAR HIJ ACHTER EEN LUCHTKOKER GING SCHUILEN.

TOEN DE KAPITEIN EN JOKER BOVEN KWAMEN

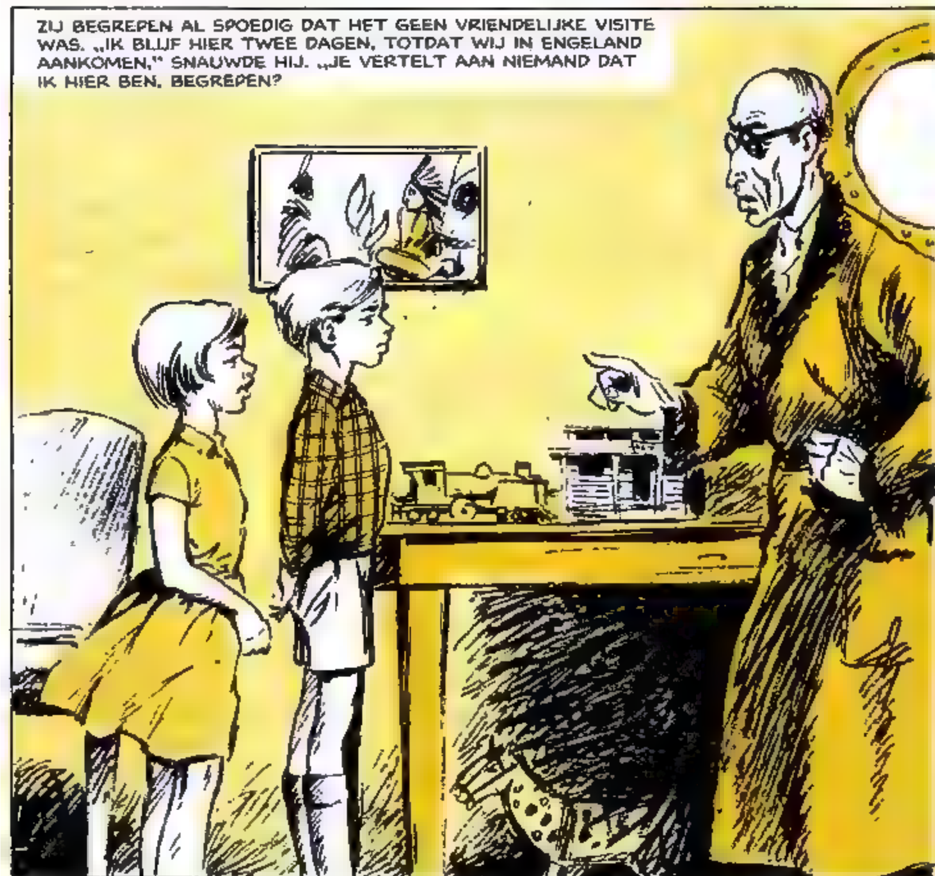

TOEN ZIJ VERDWENEN WAREN, KLOM DE PASSAGIER OVER DE RELING EN LIET ZICH AAN EEN TOUW NAAR BENEDEN ZAKKEN. BEHOEDZAAM KEEK HIJ DOOR DE PATRIJSPOORTEN.

TOTDAT HIJ EEN GUNSTIGE SCHUILPLAATS ONTDEKTE.

HIJ WERKTE ZICH HALF DOOR DE PATRIJSPOORT

NAAR BINNEN IN EEN GROTE HUT, WAAR TWEE KINDEREN MET EEN SPOORTREIN AAN HET SPELEN WAREN. VERBAASD EN VERBIJSTERD KEKEN DE KINDEREN, JOHNNY EN MARGO, NAAR DE ONBEKENDE MAN, DIE OP ZO VREEMDE MANIER DE HUT BINNENDRONG

ZIJ BEGREPEN AL SPOEDIG DAT HET GEEN VRIENDELIJKE VISITE WAS. „IK BLIJF HIER TWEE DAGEN, TOTDAT WIJ IN ENGELAND AANKOMEN," SNAUWDE HIJ. „JE VERTELT AAN NIEMAND DAT IK HIER BEN, BEGREPEN?

JULLIE MOETEN OOK VOOR MIJN ETEN ZORGEN."

'S AVONDS PROBEERDE MARGO DIT BEVEL UIT TE VOEREN.

De man van staal

ONDER STRENGE BEWAKING WERDEN TED, KEN EN ARCHIE UIT DE CEL WEGGELEID

IK WAARSCHUW U DAT DIE MAN VAN STAAL GEEN KUNSTEN MOET UITHALEN

NEE HOOR, HIJ ZAL ZICH RUSTIG HOUDEN.

ARCHIE

BEGELEID DOOR EEN GEWAPENDE ARABIER LIEP ARCHIE DOOR DE STRATEN.

ARCHIE

VLAK BIJ HET GERECHTSGEBOUW GEKOMEN FLUISTERDE KEN TED IETS IN.

ZOUDEN ZE ONS LATEN GAAN?

IK HOOP HET. ANDERS KOMEN WE NOOIT TE WETEN WAAROM DE GESLUIERDE ARABIER FRANK ONTVOERD HEEFT.

DE DRIE KAMERADEN WERDEN WEER IN EEN KOOI GEZET.

ZE DOEN ALSOF WE MOORDENAARS ZIJN.

ARCHIE REES BOVEN HEN UIT. DE ARABIEREN BEKEKEN HEM MET GROOT ONTZAG

TOEN KLONK DE STEM VAN DE POLITIECOMMANDANT.

DE GEVANGENEN WORDEN BESCHULDIGD VAN HET ONTVOEREN VAN EEN MUILEZEL, BELADEN MET STAATSGELDEN. EEN GROOT DEEL VAN HET GELD ROLDE OVER DE STRAAT EN WERD DOOR VOORBIJGANGERS OPGERAAPT.

NA DE OOGGETUIGEN KON TED ZIJN MENING OVER HET GEVAL GEVEN

DE MAN VAN STAAL PAKTE DE EZEL ALLEEN BEET, OMDAT HIJ ONS DE WEG VERSPERDE. WE ZITTEN EEN GESLUIERDE ARABIER NA, DIE ONZE VRIEND ONT-VOERD HEEFT.

DE RECHTER WEES VERBOLGEN NAAR BUITEN.

ZIET U DIE BOUWVALLIGE POORT, DIE EEN GEVAAR IS VOOR IEDER DIE ER VOORBIJKOMT?

DE RECHTER VERVOLGDE BARS.

MET HET GELD DAT DE MUILEZEL VERVOERDE, ZOU DE AFBRAAK VAN DE POORT BEKOSTIGD WORDEN. NU KAN DAT NIET DOORGAAN!

IK VER KLAAR U SCHUL-DIG. U WORDT VEROORDEELD TOT DRIE MAANDEN GEVANGENIS.

TERWIJL ZE UIT DE ZAAL GELEID WERDEN, FLUISTERDE KEN TED WANHOPIG TOE

DRIE MAANDEN GEVANGENIS EN FRANK DAN!... WE MOETEN HEM BEVRIJDEN. WE KUNNEN NIET IN DE GEVANGENIS BLIJVEN!

MAAR TED HAD NOG MEER PIJLEN OP ZIJN BOOG. HIJ WILDE ARCHIE TE HULP ROEPEN

ONZE ENIGE KANS IS ARCHIE TE LATEN OPTREDEN. WACHT MAAR KALM AF.

DE MAN VAN STAAL BLEEF STAAN, STAK DE ARMEN IN DE LUCHT. ZIJN METALEN STEM DAVERDE DOOR DE RUIMTE

LUISTERT, INGEZETENEN VAN EL MAZIR. IK MOET U IETS BELANGRIJKS MEDE-DELEN

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

RUDOLF DACHT, DAT HIJ DE PRINSES GEGRIEFD HAD TOEN HIJ HAAR HAD GEWAARSCHUWD TEGEN ERIK. MAAR HIJ MOEST HET WEL DOEN, TOEN HIJ GEHOORD HAD VAN HET PLAN, DAT DE PRINS EN ZIJN ADJUDANT HADDEN GESMEED OM DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG TE BEMACHTIGEN

ELSA WAS BEVRIEND GERAAKT MET ANITA. TOEN ZE WILDE MEEDOEN AAN HET ZANGFESTIVAL, DE PRINSES, IN HAAR VERMOMMING, HAD VOOR HAAR DE HARP BESPEELD EN HAAR OP HET FESTIVAL BEGELEID. DOOR DRUKKE ZAKEN HAD ANITA DE LAATSTE TIJD ELSA NIET MEER GESPROKEN.

LACHEND TROK ELSA HAAR VRIENDIN MEE.

ZARA HEEFT NET VERTELD DAT MIJN ZINGEN MIJ VEEL GELUK ZAL BRENGEN. MAAR IK GELOOF ER NIET AAN

IK OOK NIET

DE WAARZEGSTER PAKTE ANITA'S HAND.

ER STAAN GROTE GEBEURTENISSEN TE WACHTEN DE KLOKKEN VAN SYLVANBERG LUIDEN. EEN JONGEMAN STAAT NAAST JE

DAT KLOPT ALTIJD

PLECHTIG SPRAK DE WAARZEGSTER VOORT

DE JONGEMAN IS VAN HOGE AFKOMST

DIE WAARZEGSTER VERZINT MAAR IETS MOOIS

EVEN LATER MOEST ANITA INWENDIG LACHEN

DE DONKERE JONGE LING IS EVEN DAPPER ALS EDEL.

ALLEMAAL PRAATJES. WANT ERIK IS NIET DONKER. MAAR ZO IETS ZEGGEN ZE ALTIJD.

ELSA PRAATTE DOOR OVER DE WAARZEGSTER, MAAR ANITA HAD BELANGRIJKER DINGEN

STEL JE VOOR, ANITA, DAPPER EN EDEL, ALS HET EENS ECHT WAAR WAS

WAT IK JE VRAGEN WILDE. KEN JE HOUTVESTERS?

NET WILDE ELSA ANTWOORDEN, TOEN DE PRINSES NAAR BINNEN KEEK.

O JA. WEL MEER DAN EEN. WIE ZOEK JE?

NEE MAAR. DAAR OP TAFEL IK WILDE NET VRAGEN

RICKY IS BANG

„Hier ziet u het beroemde kasteel van Chillon," vertelde Ricky het reisgezelschap.

De kleurige bus van Eurotour reed langs het prachtige meer van Genève, de inzittenden keken hun ogen uit. Het was stralend warm weer en Ricky had het schuifdak van de bus zo ver mogelijk opengeduwd om de verkoelende bries binnen te laten. De zon spiegelde zich in het helderblauwe water van het meer, dat bezaaid leek met kleine zeilbootjes. In de verte vormden enorm hoge bergen met verblindend witte sneeuwkappen een fantastisch schouwspel

Op een dag als deze was Ricky gelukkiger dan ooit met haar baantje van reisleidster

Ik zou werkelijk met niemand willen ruilen, dacht ze bij zichzelf

Ze reden langs het beroemde kasteel van Chillon; Ricky vertelde de passagiers alles over de mensen die er gewoond hadden en over de geschiedenis van het slot. Dat deed ze altijd wanneer ze onderweg een of ander oud bouwwerk zagen.

„Het is schitterend," verzuchtte een oudere dame; en het jongste meisje van het gezelschap zei dromerig: „Het lijkt wel een paleis uit een sprookje. Zou ik er een foto van kunnen nemen?"

Ricky ging naar Bob de chauffeur en vroeg hem een paar minuten te stoppen.

Verschillende passagiers maakten een foto van het romantische kasteel, waarna de reis werd voortgezet.

In Lausanne stopte Bob om benzine te tanken bij de garage van Eurotour; Ricky liep even het bijkantoor binnen om te vragen of er misschien nog iets bijzonders was.

„Ik ben blij dat je komt, Ricky," zei meneer Baard, het hoofd van het bijkantoor. „Ik heb een dringende boodschap voor je." Hij overhandigde haar een vierkant pakje. „Als jullie door Schwarzwald rijden, moet je dit afgeven bij de dorpsdokter. In het pakje zit een kostbare medicijn, die weleens gebruikt wordt bij ernstige gevallen van longontsteking. De dokter heeft erover opgebeld."

Ricky kende verscheidene mensen in Schwarzwald.

„Voor wie is het?" vroeg ze.

„Voor het vierjarige dochtertje van meneer Keller. Het kind is ernstig ziek, maar de dokter hoopt haar met deze medicijnen beter te maken."

Ricky beet op haar lip.

„De kleine Susan Keller," zei ze. „Wat vreselijk!" De vader van het meisje was een van de directieleden van Eurotour. Ricky had hem verschillende malen opgezocht in zijn landhuis even buiten Schwarzwald.

„Ik zal ervoor zorgen, meneer Baard," beloofde ze.

De directeur van het bijkantoor schudde haar de hand. „Jullie hoeven je overigens niet extra te haasten," zei hij. „Een gedeelte van de medicijn is al per auto naar Schwarzwald gebracht. Geef het pakje maar, zo gauw jullie in Schwarzwald zijn, bij de dokter af."

Ricky ging terug naar de bus en legde het pakje in het eerstehulpkastje. Hoewel ze zich zorgen maakte over de toestand van de kleine Susan Keller, liet ze er niets van merken tegenover de reizigers. Een reisleidster moet altijd in staat zijn haar eigen zorgen opzij te zetten en de passagiers een vrolijk gezicht te tonen.

De bus vervolgde de reis over de prachtige alpenwegen, totdat hij een smaller pad opreed in de richting van de beruchte Schwarzbachpas. Bob moest nu veel langzamer rijden en de passagiers kregen gelegenheid om op hun gemak te genieten van het schitterende schouwspel, dat het berglandschap bood.

„De sneeuw smelt hier nooit," vertelde Ricky, op de witte bergtoppen wijzend. „Ook 's zomers niet."

Op dat moment riep Bob haar; ze zag door de voorruit een lange rij auto's en bussen geparkeerd staan.

„Er is iets aan de hand," zei Bob. Hij remde en bracht de bus aan de kant van de weg tot stilstand. Ze stapten samen uit en liepen op een groepje mensen af, die druk gebarend stonden te praten.

„Is er een ongeluk gebeurd?" vroeg Bob aan een man.

„De weg is versperd," luidde het antwoord. Even verderop stond een groot houten bord, waarop met krijt geschreven was, dat automobilisten niet verder konden rijden. Twee politiemannen hielden er de wacht bij.

„Er schijnt een enorme hoeveelheid rotsblokken omlaag gekomen te zijn," vertelde iemand aan Ricky. „Het kan wel uren duren voordat ze de weg vrijgemaakt hebben."

Bobs gezicht kreeg een sombere uitdrukking. Hij was er erg op gesteld altijd

en overal op tijd te komen en niets ergerde hem zo als onverwachte vertraging.

Ricky liep terug naar de bus en vertelde de reizigers wat er aan de hand was.

„Waarschijnlijk zullen we nog wel even geduld moeten hebben voordat de versperring is opgeruimd," besloot ze. „En daarom zou ik willen voorstellen een sneeuwbalgevecht te houden op dat plateau daar."

Iedereen was er onmiddellijk voor te vinden en even later leidde Ricky de jongelui van het gezelschap naar een vlak terrein een paar honderd meter verderop. De oudere mensen bleven liever aan de kant van de weg zitten om het sneeuwbalgevecht van de jongelui op veilige afstand te volgen.

„Misschien hebben zij wel zin in een kopje koffie," zei Ricky een kwartiertje later tegen Bob

„Een goed idee," vond hij. „Ik heb zelf ook wel trek in iets warms." Hij klopte de sneeuw van zijn uniform en liep samen met Ricky terug naar de bus. Terwijl ze afdaalden naar de weg, wees Bob in de lucht

„Kijk! Een vliegtuig boven de pas!" zei hij. „Dat zie je maar zelden hier."

Ricky bleef staan en bracht een hand boven haar ogen

„Het is een zweefvliegtuig, Bob."

Bob knikte. „Hij zal wel van Alpenwald komen. Daar is een zweefvliegclub."

Het toestel scheerde langzaam over de bergtoppen en verdween uit het gezicht.

„Een vreemde sport om hier te bedrijven," zei Bob. „Het lijkt me een vrij gevaarlijke bedoening om met zo'n vliegtuig zonder motor boven de bergtoppen te zweven."

Ze liepen naar de bus en Bob zette de radio aan.

„Even de nieuwsberichten horen," zei hij.

Het was nog iets te vroeg voor het nieuws en er klonk vrolijke muziek uit de luidspreker. Ricky neuriede opgewekt mee.

Plotseling werd de muziek echter onderbroken door de stem van de omroeper. „Attentie. Attentie, alstublieft!" hoorden ze „Hier is een S.O.S.-bericht voor de bestuurder en reisleidster van de Eurotourbus, die op weg zijn naar Schwarzwald met een kostbare medicijn."

„Dat zijn wij!" zei Bob verbaasd en ze luisterden aandachtig.

„De bestuurder en reisleidster van de Eurotourbus," vervolgde de omroeper, „wordt dringend verzocht zich zo snel mogelijk naar Schwarzwald te begeven. De toestand van het patiëntje is ernstiger geworden en de dokter wacht met smart op de noodzakelijke medicijn. Ik herhaal het bericht. . "

„O, Bob!" riep Ricky uit. „Wat moeten we doen? De weg is versperd en we kunnen niet met de bus in Schwarzwald komen. Is het misschien mogelijk te voet door de bergpas te gaan?"

Bob schudde zijn hoofd.

„Dat is levensgevaarlijk," antwoordde hij. „Bovendien zou je er te voet minstens een paar uur over doen."

Ricky dacht wanhopig aan de kleine Susan. „We moeten iets doen, Bob!" zei ze. „Al is het nog zo gevaarlijk!"

Toen verhelderde haar gezicht.

„Het zweefvliegtuig!" riep ze uit. „Dát is de oplossing, Bob! De piloot zou mij over de pas kunnen brengen naar Schwarzwald."

Bob dacht een ogenblik na.

„Het zou kunnen," gaf hij toe. „Maar hoe komen we in contact met hem? Ik zou niet weten op wat voor een manier we hem moeten waarschuwen!"

Ricky's hersens werkten koortsachtig. Het zweefvliegtuig was teruggekomen en gleed nu over de pas. Ze moesten op een of andere manier de aandacht van de piloot zien te trekken. En terwijl ze door het opengeschoven dak van de bus naar de lucht keek, kreeg ze plotseling een ingeving.

„Vlug, Bob! Schuif het dak dicht!" riep ze.

Ze sprong uit de bus en rende naar de plaats, waar het waarschuwingsbord stond. Er lagen verscheidene stukken krijt op de grond; ze raapte er bliksemsnel wat van op en holde ermee terug naar de bus. Bob had het dak al dichtgeschoven.

„Wat ben je nu van plan?" vroeg hij.

„Er is maar één manier om de piloot van dat zweefvliegtuig hier te laten landen. Ik zal een S.O.S.-bericht op het dak van de bus schrijven." Vliegensvlug klom ze over het kleine laddertje naar boven en knielde op het dak.

„S.O.S. VERZOEKE NAAST ONS TE LANDEN!" schreef ze met grote letters; het wit van het krijt stak duidelijk af tegen het donkere dak van de bus.

Samen met Bob keek ze naar de lucht, terwijl het zweefvliegtuig recht boven hen vloog. Maar de piloot gaf geen teken, dat hij het S.O.S. gezien had.

„Waarschijnlijk vliegt hij te hoog en te snel om het te kunnen lezen!" zei Bob.

„We moeten ervoor zorgen, dat hij het kan lezen!" riep Ricky uit. „Vlug! We

Terwijl ze afdaalden naar de weg, wees Bob in de lucht „Kijk! Een vliegtuig boven de pas!" zei hij. „Dat zie je maar zelden hier."

rijden de weg af en als we vlak onder het toestel zijn, zal de piloot het misschien kunnen lezen.''

Bob had weinig hoop, maar hij zei niets en sprong onmiddellijk achter het stuur van de bus.

,,Wat is er aan de hand? Waar gaat u naar toe?" riepen de passagiers toen hij de motor startte en de grote bus behendig draaide.

,,We komen zo terug!" antwoordde Ricky; het was nu geen tijd om alles uit te leggen.

De bus schoot met grote snelheid over de weg, het duurde niet lang of ze reden vlak onder de zweefvlieger. Ricky stond in de deuropening en keek omhoog naar het toestel, dat als een vogel in de lucht zweefde.

,,Hij komt lager, Bob!'' riep ze plotseling. Maar nog terwijl ze het zei, zag ze het vliegtuig al weer stijgen en ze slaakte een kreet van teleurstelling

,,Hij heeft het niet gezien!''

Bob gaf geen antwoord, maar draaide de bus om een scherpe bocht van de weg heen. Links lag een brede, met gras begroeide helling.

Gedurende ongeveer twintig seconden bleef de bus recht onder het zweefvliegtuig rijden. Ricky hield haar adem in. Zou de piloot hun boodschap nu zien? Hij vloog lager. . . En toen schreeuwde ze enthousiast: ,,Bob! Bob! Hij heeft het gelezen!''

Het zweefvliegtuig nam een scherpe bocht en dook recht op hen af.

Ze zagen de piloot wuiven en even later streek de reusachtige vogel langzaam neer op de zacht glooiende helling naast de weg.

Ricky sprong uit de bus, nog voordat Bob hem helemaal tot stilstand had gebracht.

Met het pakje in haar hand rende ze op de zweefvlieger af.

,,Hallo! Waarom vroeg u mij te landen?" riep hij.

Ricky legde hem de toestand snel uit.

,,Zou u het willen doen?" besloot ze. ,,Zou u mij naar Schwarzwald willen brengen?''

Bob kwam nu ook aanlopen en de piloot stelde zich voor als Peter Rolling.

,,Tja," zei hij, ,,ik kom waarschijnlijk wel over de pas heen, maar het is een gevaarlijke onderneming, want er zijn nogal wat verraderlijke luchtstromingen daarboven Dat is ook de reden waarom ik hierheen gevlogen ben. Maar ik wil graag mijn uiterste best doen om dat zieke kind te redden. Geeft u mij dat pakje maar, dan breng ik het alleen naar Schwarzwald."'

Ricky schudde haar hoofd.

,,Nee," zei ze op besliste toon, ,,ik ga met u mee, want ik weet precies waar het landhuis van de familie Keller is. En u zou kostbare tijd verliezen met informeren en zoeken in het dorp."

,,Laat mij dan meegaan, Ricky," stelde Bob voor. ,,Het is geen karwei voor een meisje."

De piloot kwam tussenbeide. ,,Vergeet u niet, dat ik op de bus ben aangewezen om te kunnen opstijgen. U zult me een eind moeten slepen voor mijn toestel de lucht ingaat."

Bob fronste zijn wenkbrauwen.

,,Dan zit er niets anders op."

Ricky nam plaats in de cockpit van het zweefvliegtuig en Peter bond haar stevig vast in het stoeltje

,,Sterkte, Ricky," zei Bob. ,,Ik zie je niet graag gaan, maar het is de enige oplossing."

,,Maak je maar geen zorgen, hoor," antwoordde Ricky lachend. Maar in haar hart was ze lang niet zo flink als ze voorgaf. Het zweefvliegtuigje zag er maar erg licht uit en onder gewone omstandigheden zou ze er zich voor geen goud in gewaagd hebben

WIM WIJS

Bob haalde het lange sleeptouw uit de bus en Peter gaf hem aanwijzingen hoe hij het aan het zweefvliegtuig moest bevestigen.

„Succes!" riep hij nog en rende terug naar de bus. Hij startte de motor en begon langzaam te rijden.

Zou het lukken? dacht Ricky. Zou de motor van de bus sterk genoeg zijn om het vliegtuig te laten opstijgen?

Het vliegtuig rolde achter de bus aan over de weg en weldra zag Bob, dat Peter het afgesproken teken met zijn hand gaf. De bus ging sneller rijden en het vliegtuig verhief zich langzaam van de grond. Ricky kreeg een vreemd, wee gevoel. Ze zag Peter het touw loshaken en ze verwachtte eigenlijk, dat het vliegtuig weer omlaag zou vallen. Maar dat gebeurde niet! Het toestel schoof een eind vooruit en begon toen te stijgen.

Ricky keek uit het kleine raampje en ze zag de weg onder zich liggen. Bob was uit de bus gestapt en stond nu met een hand boven zijn ogen in de lucht te staren. Iets verderop groepten de reizigers samen.

Ze zullen zich wel afvragen wat er aan de hand is, dacht Ricky. Bob zal het hun wel uitleggen.

„Vindt u het prettig?" vroeg Peter glimlachend. „U ziet er helemaal niet bang uit."

„Dat ben ik ook niet," antwoordde Ricky. „Althans nog niet... maar we gaan nog hoger, hè?"

Peter knikte.

„Ik begrijp niet hoe zo'n zweefvliegtuig werkt," zei ze. „Er is helemaal geen motor of zo iets..."

„Nee," gaf Peter toe. „Maar die hebben we ook niet nodig. Kijk, een zweefvliegtuig doet zijn voordeel met de opstijgende warme luchtstromen." Hij zag dat Ricky er nog steeds niet veel van begreep en hij glimlachte. „Net als de vogels," vervolgde hij. „Die zie je toch ook weleens door de lucht zweven zonder dat ze hun vleugels bewegen!"

Hij bestuurde het vliegtuigje met grote behendigheid en het duurde niet lang of de weg onder hen was niet meer dan een witte streep. Maar Peter zocht nog steeds naar opstijgende luchtlagen, want ze waren nog niet hoog genoeg om over de bergtoppen heen te komen. Ze klommen en klommen totdat ze de hoogste bergtoppen ver beneden zich hadden; toen zag Ricky plotseling dat Peter een verbeten trek om zijn mond kreeg.

„Nu komt het gevaarlijkste stuk," zei hij. „We moeten over de bergen heen glijden en het kon weleens gebeuren, dat we daarbij last krijgen van verkeerde luchtstromingen. Schrikt u dus maar niet als we een beetje heen en weer geslingerd worden."

Peter sprak met rustige kalmte, maar Ricky zag wel aan zijn gezicht dat het gevaar lang niet denkbeeldig was. Ze

Ricky zag de besneeuwde bergtoppen dichter en dichter bij komen.

liet hem echter niet merken dat ze in haar hart bang was.

Het vliegtuigje maakte een lange glijvlucht, Ricky zag de besneeuwde bergtoppen dichter en dichter bij komen. Ze schoven over de pas zelf en op hetzelfde ogenblik werden ze getroffen door een ijskoude windstoot, die hen vele meters deed dalen.

Ricky greep haar stoeltje vast, ze was bijna ziek van angst toen ze de bergtoppen dreigend op hen af zag schieten. Maar op de een of andere manier raakten ze weer uit de luchtzak en toen Peter een nieuwe warme luchtlaag had gevonden, kreeg het toestel meer hoogte. Het vliegtuig werd nog verschillende malen heen en weer geslingerd als een klein bootje op stormachtige zee. Ricky stond duizend angsten uit. Als Peter maar even de kans had om opzij te kijken, knikte hij haar bemoedigend toe en ze deed haar uiterste best niets van haar angst te laten merken.

En plotseling bevonden ze zich in een rustige luchtlaag. Het gevaar was geweken en het zweefvliegtuig gleed weer kalm en zonder enig schokken voort.

Peter was zichtbaar opgelucht.

„We zijn erdoor!" zei hij. „Ik moet zeggen dat u zich erg kranig gehouden hebt. Heel wat mensen zouden in paniek geraakt zijn van angst en u zat daar maar alsof er niets aan de hand was."

Ricky glimlachte bleekjes.

„Ik ben anders doodsbang geweest," bekende ze.

Toen ze over het dal gleden, wees Ricky hem het landhuis van de familie Keller. Peter maakte een paar cirkels in de lucht en liet het vliegtuig toen keurig landen op het grasveld achter het huis.

Er kwamen mensen uit het huis rennen en zodra het toestel op de begane grond stond, stapte een grote man met een baard op Ricky af. Hij stelde zich voor als de dokter.

„Hebt u de medicijn bij u?" vroeg hij opgewonden en Ricky overhandigde hem het pakje.

„Zijn we op tijd?" vroeg ze bezorgd.

„Dat kan ik u nog niet zeggen," antwoordde de dokter. En hij haastte zich terug naar het huis.

Ricky was een beetje duizelig, toen ze uit het zweegvliegtuig stapte, maar ze deed haar uiterste best om het niet te laten merken. Ze ging met Susans moeder naar binnen en probeerde haar zoveel mogelijk te troosten. Samen wachtten ze totdat de dokter terugkwam uit de ziekenkamer. Toen zagen ze met één oogopslag, dat de crisis voorbij was, want het gezicht van de dokter straalde.

„Het ergste is achter de rug," zei hij. „Nu zal Susan over een paar weekjes helemaal beter zijn."

Hij keek naar Ricky.

„Dat was knap werk, juffrouw," zei hij. „U hebt de kleine meid het leven gered."

Ricky voelde zich zo gelukkig, dat ze wel had kunnen juichen.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

EEN SPOOK REDT DE TREIN

Het was een mistige, stormachtige nacht De regen viel met bakken uit de zwarte lucht; alles was grauw en grijs. . . huiveringwekkend weer. Door het noodweer ijlde een sneltrein met duizelingwekkende vaart Het was een oude stoomlocomotief, die trein 449 op de stormachtige avond over de grote Pennsylvanië-lijn in Amerika voorttrok. De machinist voerde de snelheid steeds hoger op. Hij moest wel, want de trein had oponthoud gehad en nu wilde hij proberen de verloren tijd in te halen. Maar gerust voelde de machinist zich niet bij de ontzettende snelheid. . . Wat zou er gebeuren, als een wisselwachter niet stipt zijn plicht deed? Wat zou er gebeuren als de stortregens de rails hadden losgewoeld?

Wat zou er gebeuren. . .?

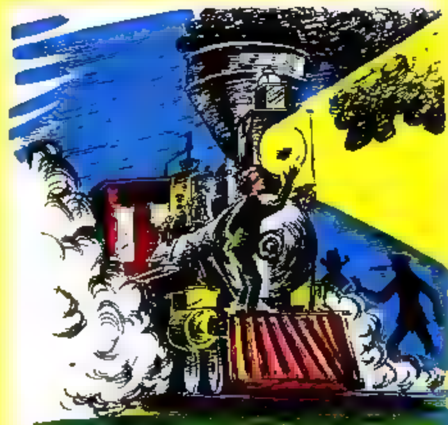
De machinist veegde het klamme zweet van zijn voorhoofd. Strak staarde hij naar buiten in de stikdonkere nacht Hij moest doorrijden, zo hard mogelijk.

De trein suisde voort, langs kleine stations, over wissels, over bruggen. Nog steeds huilde de wind. . . Het was donker, alleen de sterke lamp van de locomotief wierp een felle lichtbundel op de rails.

Maar wat was dat?

In de lichtbundel verhief zich plotseling een grote, zwarte gestalte. Een fladderend gewaad scheen vóór de locomotief uit te zweven Spookachtige armen zwaaiden in de lucht en schenen de locomotief tegen te willen houden.

De machinist staarde met grote angst-

ogen naar de verschrikkelijke verschijning. Was het werkelijkheid of bedrogen zijn vermoeide ogen hem? Een benauwende beklemming maakte zich van hem meester. Maar hij zei nog niets... Toen merkte hij plotseling, dat ook de stoker de griezelige gedaante had gezien.

De man greep de machinist bij zijn arm.

„Willem," gilde hij, „laat de trein stoppen. Vlug, nog maar een paar honderd meter en we zijn aan de brug over de rivier! Laten we eerst kijken of alles wel in orde is!"

De machinist besloot te stoppen. Een afschuwelijk gevoel van naderend onheil maakte zich van hem meester. Hij greep naar de remmen ..

Knarsend, piepend en kreunend remde de grote, zware machine. Nog enkele honderden meters, toen stond de locomotief stil. Haastig kwam de hoofdconducteur naar voren gerend.

„Wat is er aan de hand? Waarom stoppen jullie?"

De machinist durfde bijna niet te zeggen, waarom hij de trein had laten stilstaan, maar tenslotte vertelde hij toch van de zwarte gedaante vóór de trein, die hem had gewaarschuwd...

„Onzin," snauwde de hoofdconducteur kortaf. En om de machinist te bewijzen, dat hij zich had laten misleiden door zijn angst, liep hij de enkele tientallen meters, die de trein nog scheidden van de rivier Plotseling verbleekte de man, hij greep naar zijn hoofd en wankelde terug.

„De brug, de brug..." stamelde hij..

„De brug over de rivier is verdwenen!"

Al het treinpersoneel rende naar voren: de hoofdconducteur had gelijk... in de diepte beneden bruiste een woedende rivier... de brug was kapotgeslagen door het noodweer... Diep in gedachten liepen de mannen terug naar de trein; zij waren voor een vreselijk ongeluk behoed...

Plotseling, in het nog altijd brandende licht van de locomotieflamp, verhief zich weer de zwarte gedaante... Weer gingen de spookachtige armen waarschuwend de hoogte in. Nog even een sidderende beweging en toen was de gestalte verdwenen. Treinpersoneel en reizigers, die inmiddels ook waren uitgestapt, keken star van ontzetting toe.

Het was een van de reizigers, een jongen van veertien jaar, die het raadsel oploste...

„Hier is het spook!" riep hij triomfantelijk en hij hield een fladderende nachtvlinder tussen zijn vingers omhoog.

Het was een vlinder die, aangetrokken door het felle licht, tegen de lamp was opgevlogen. Af en toe maakte het insekt bewegingen met zijn vleugels. Hierdoor was zijn sterk vergrote schaduw in de lichtbundel verschenen, waardoor de machinist ertoe was gebracht nog juist op tijd de trein te laten stoppen.

M. J. BOER

Geluk na een groot ongeluk

De vier oranje tenten stonden in een groepje in het dal tussen de twee bergen. Het Berendal noemden de bewoners van de streek het dal. De leerlingen van de hoogste klassen van de Rooseveltschool, die op het mooie plekje kampeerden, waren er nog niet achter gekomen of er vroeger werkelijk beren hadden rondgedwaald. Nu waren ze er in ieder geval niet meer en dat vonden ze wel een beetje jammer. Stel je voor dat je op een wandeling opeens een beer om een hoek zag komen! Dat zou veel opwindender zijn dan de roodbonte koeien met de bellen om hun nek, die nu het dal en de berghellingen bevolkten.

„Stel je voor," zei Reina mijmerend, terwijl ze haar kin op haar knieën liet rusten, „dat er nu opeens op dat paadje dáár," en ze wees naar een klein kronkelig pad, „een berenfamilie kwam aanlopen."

„We zouden gaan zingen," zei Letje vlug, die de hele dag niets liever deed dan zingen. „Het wordt al schemerig; dadelijk is het donker en dan moeten we gaan slapen. Toe, Paul, speel op."

Paul greep zijn gitaar en zette een liedje in, dat onmiddellijk werd meegezongen. Na het eerste lied volgde een tweede en een derde. Maar opeens, midden onder het zingen, sprong Dik Geerling op. „Jongens," riep hij, „kijk daar eens!" Hij wees naar een punt halverwege de berghelling.

„Brand," zei meneer Houtman, „daar staat iets in brand."

Alle meisjes en jongens waren vlug opgesprongen en ze praatten opgewonden door elkaar. „We moeten erheen," riep Bas, „misschien kunnen wij helpen."

„Ik geloof dat het dat kleine, houten huisje van die oude vrouw is," zei Nicoline, „weten jullie wel, die vrouw die de koeien hoedt."

„Allemaal mee," zei meneer Houtman. „Maar denk erom, jullie doen precies wat ik zeg en jullie blijven achter mij lopen. Ik vrees dat we niet veel meer kunnen doen als we er komen."

Toen ze op korte afstand van de brand waren, hoorden ze het geknetter van het vuur. Boven het geknetter uit klonk gejammer en het gejank van een hond. Het oude vrouwtje stond handenwringend toe te zien hoe haar schamele bezittingen in de vlammen opgingen. Haar hond drukte zich angstig jankend tegen haar benen.

Juffrouw Delats ging naar het vrouwtje toe en begon tegen haar te praten. Het vrouwtje antwoordde, terwijl de tranen haar over de wangen rolden. Juffrouw Delats pakte haar bij de arm en duwde haar zachtjes in de richting van de jongelui, weg van het huisje, dat nu al bijna tot de grond was afgebrand.

„Het is haar eigen huisje," vertelde juffrouw Delats. „Haar man had het zelf gebouwd toen ze gingen trouwen. Het was natuurlijk niet verzekerd."

De volgende ochtend om zes uur waren allen al op om het plan van Reina, dat zij de vorige avond na de brand had geopperd, nader te bespreken. Juffrouw Delats zat met een schrift op haar schoot, waarin zij aantekeningen moest maken. „Paul gaat vandaag de hele dag bij de terrassen in het stadje gitaar spelen en Letje zingt. Chantal is de enige van jullie die vloeiend Frans spreekt, dus zij moet iedere keer voordat Paul gaat spelen, aan de mensen op de terrassen vertellen voor welk doel jullie het doen. Zij moet ook geld ophalen. Ik zal zelf over een paar uurtjes naar de burgemeester gaan om toestemming voor onze actie te vragen. Ik zal proberen of de directeur van hotel Beau Site ons de grote zaal voor vanavond wil afstaan. Tja, en dan zullen jullie daar een voorstelling moeten geven. Jullie moeten dadelijk maar flink gaan oefenen. Voor degenen, die niets kunnen, zal ook wel het een en ander te doen zijn. Wie kunnen er niets?"

Twaalf van de jongelui staken hun hand op. „Maar Thea, Tini en ik hebben wel een plan," zei Josje. „Wij wilden bloemen gaan plukken om er corsages van te maken. Dat kunnen we wel. Die corsages verkopen we dan vanavond op het feest voor bijvoorbeeld vijftig francs per stuk."

„Een prachtig plan," knikte juffrouw Delats tevreden. „Maak er maar zoveel jullie kunnen."

„Hoeveel moeten we bijeenbrengen?" informeerde Frans. „Ik heb er geen idee van hoeveel zo'n houten huisje zal kosten."

„Ik heb er wel over lopen piekeren," zei meneer Houtman. „Ik denk dat we voor een klein, behoorlijk huisje toch zeker vierhonderdduizend Franse francs nodig hebben. Dat is drieduizend Nederlandse guldens of veertigduizend Belgische francs."

Gerard floot tussen de tanden. „Niet mis, vierhonderd duizend francs. Dat krijgen we nooit."

„Ja, als je zo al begint," zei Thea honend, „dan krijgen we het zeker nooit. Je moet met je vuist op tafel slaan, jò, en zeggen: we krijgen nog meer bij elkaar."

Gerard keek Thea woedend aan, maar voordat hij kon uit-

vallen zei juffrouw Delats sussend: „We spreken af dat we allemaal ons uiterste best zullen doen voor mère Bayotte. Op het ogenblik heeft ze niets, dus alles wat we ophalen is voor haar meegenomen. En nu gaan we het programma voor het feest vanavond in elkaar zetten. Laat eens zien. Chantal, jij moet de verschillende nummers aankondigen."

„Maar. . . maar, dat kan ik niet," stamelde Chantal.

„Natuurlijk kun je het wel," zei meneer Houtman beslist. „Je kwebbelt altijd als de beste in de gymnastiekzaal, dus doe het nu maar op het toneel."

Als antwoord slaakte Chantal een diepe zucht

„Paul speelt natuurlijk een paar nummertjes op zijn gitaar en Letje zingt," ging juffrouw Delats verder. „Marijke, jij wilt zeker wel dansen, hè? Ik zal je op de piano begeleiden."

Marijke knikte instemmend met haar donkere bol

„Tja," zei juffrouw Delats en ze keek een beetje hulpeloos de kring rond. „Tja, en wat hebben we nu verder voor talenten hier zitten?"

Dolf Verstraten sprong op en riep lachend: „Misschien klinkt het een beetje onbescheiden, maar ik ben nogal sterk in karikatuur tekenen, zoals u geloof ik wel weet."

Juffrouw Delats lachte, terwijl ze dacht aan de karikatuur die Dolf onder de les eens van haar had gemaakt. Het was een prachtige tekening geweest, bijzonder goed getroffen. „Ja, Dolf," zei ze toen, „ik ken je talent inderdaad. Wat had je willen doen?"

„Ik had op het toneel van drie mensen een karikatuur willen maken. Van de mensen, die het meest ervoor willen betalen. We kunnen bijvoorbeeld met duizend francs inzetten."

„Leuk idee," prees juffrouw Delats. „Wie volgt?"

„Wij!" Drie jongens staken hun hand op. „Wij kunnen een paar acrobatennummers doen, hè, meneer?"

Meneer Houtman knikte. „Ja, dat kunnen jullie wel. We zullen dadelijk gaan oefenen. Schrijft u maar op, juffrouw Delats, Jack, Fons en Peter in een acrobatennummer."

Nu stak de tweeling Ans en Hans van der Hem de hand op. „Wij kunnen een leuk pantomimestuk doen."

„O, ja," riep Letje, „dat kunnen ze enorm goed, juffrouw."

„Dat wil ik wel geloven," zei juffrouw Delats. „Ik heb nog nooit zulke clowns in mijn klas gehad. En is er nu nog iemand, die iets wil doen?" Juffrouw Delats keek de kring rond.

„Ja, juffrouw, ik kan goochelen." Wim de Bij zei het met zachte stem.

„Kun jij goochelen?" Van alle kanten klonk de verbaasde uitroep. „Hoe heb je dát nou geleerd? Waarom heb je ons dat nooit verteld?"

Wim, die een erg stille jongen was, bloosde een beetje. „Ik heb het van mijn vader geleerd," vertelde hij toen. „Mijn vader is namelijk goochelaar."

„Heb je ooit," riep Paul verbaasd uit, „en dat heb je me nooit verteld."

„Je hebt het me ook nog nooit gevraagd," zei Wim nuchter, waarop allen begonnen te lachen.

„Wim is dus genoteerd als goochelaar," zei juffrouw Delats toen het lachen was verstomd. „Heeft iemand nog een idee?"

„Ja, juffrouw," zei Dolf, „ik wil wel met Rens een paar aanplakbiljetten tekenen. Vijf biljetten voor het stadje hier, drie voor Gerlac en drie voor Bagny. Als u ons met de tekst wil helpen. . ."

„Goed idee," prees juffrouw Delats. „Wie weet nog meer iets?"

Ida, Nel en Bep staken de hand op. „Wij zouden van crêpepapier kostuums voor de artiesten kunnen maken," zei Nel. „Dat hebben we al vaker gedaan en het staat reuzeleuk."

„Prima," zei juffrouw Delats blij. „Ik geloof, dat het een schitterend feest kan worden. Als we nu maar de zaal krijgen! Eens kijken: het is acht uur. We maken vlug het ontbijt klaar en dan gaan we op pad. Ik ga naar de directeur van Beau Site en naar de burgemeester. Een paar van jullie kopen papier, karton, crêpepapier, potloden en verf, de meisjes die niets te doen hebben gaan bloemen plukken en de artiesten gaan oefenen. Onze straatmuzikanten kunnen om half elf beginnen. Tegen die tijd gaan de mensen wel hun kopje koffie op de terrassen halen. En nu, jongens, opschieten allemaal! We zullen zorgen voor een beetje geluk na het grote ongeluk van mère Bayotte."

Een klein groepje zenuwachtige jongelui stond dezelfde avond om half negen achter het gesloten gordijn op het toneel. Om beurten keken de jonge artiesten door een gaatje de zaal in.

„Tjonge," zei Chantal enthousiast, „wat een mensen! Ik geloof, dat de hele zaal uitverkocht raakt. Dat is alvast één muur van het huisje. En dan die tienduizend francs, die we

vanmiddag van die ene meneer hebben gekregen. Jullie hadden het moeten meemaken!" En zeker voor de tiende keer vertelde ze het verhaal van de Amerikaan, die met zijn vrouw op een terras zat en vroeg of ze voor hem Loch Lomond konden spelen en zingen. En gelukkig kenden Paul en Letje dat lied. En toen. . . toen kregen ze tienduizend francs! Enorm!

„Daar is hij, daar zijn ze!" riep Chantal opeens opgewonden. „Ze komen binnen!"

Ans en Hans duwden Chantal zonder meer van haar plaats bij het kijkgaatje.

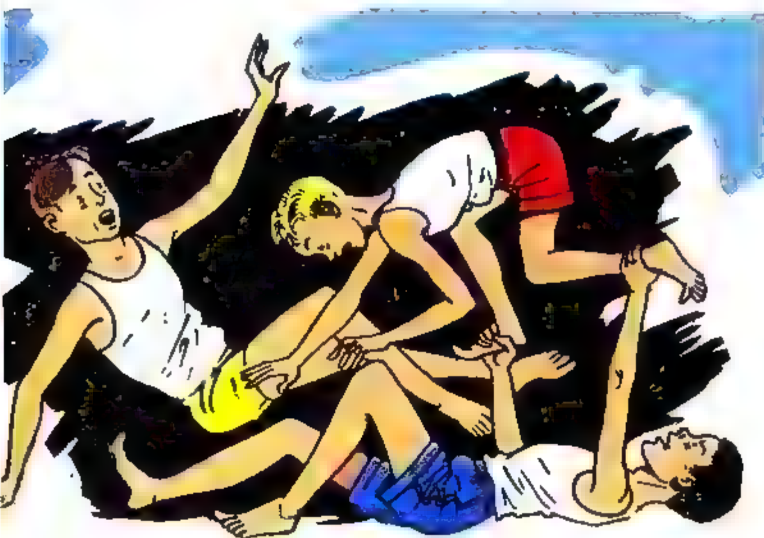
„Ooooo," riep Ans, „maar dat. . . dat zijn. . . Wisten jullie dat niet? Dat zijn Mike O'Neill en zijn vrouw Shirley Allison. Dat jullie ze niet meteen hebben herkend!"

„Jongelui, van het toneel af!" Juffrouw Delats kwam een beetje zenuwachtig aantrippelen. „Ik zal de mensen welkom heten en dan gaan we beginnen. Heel veel succes allemaal!"

Snel gingen de artiesten van het toneel af, waarna juffrouw Delats door de opening van het gordijn stapte. Even later klonk haar heldere stem luid door de stille zaal. Chantal ging klaarstaan om het eerste nummer aan te kondigen en Paul en Letje namen stil hun plaats op het toneel in.

Zij brachten het er keurig af. Na hen kwam Marijke. Muisstil zaten de mensen te kijken naar het meisje met haar zwarte vlechten, dat op de muziek van Tsjaikowski over het toneel danste. Menigeen kon zich niet voorstellen dat het maar een schoolmeisje was. Na afloop werd er zo voor haar geapplaudisseerd, dat ze nog iets moest dansen. En toen kwam Dolf, de tekenaar

„Wij hebben deze beroemde tekenaar bereid gevonden," kondigde Chantal aan, „van een drietal personen een karikatuur te maken. U begrijpt, dat zo'n beroemd man veel geld

Alleen kwamen de acrobaten een keer met een plof op het toneel terecht.

voor een tekening vraagt. En omdat hij vanavond zijn honorarium afstaat voor mère Bayotte, is hij extra-duur. Hij zal de portretten tekenen van degenen, die hem het meest betalen. Ik bied meneer Dolf tweeduizend francs voor mijn portret. Is er iemand die meer biedt?" Vol verwachting keek zij naar de mensen in de zaal. Wat zouden zij doen?

„Ik bied vierduizend!" riep de burgemeester, die met zijn vrouw en kinderen op de eerste rij zat.

„Zesduizend!" Dat was de directeur van hotel Beau Site.

Er stond in de zaal een heer op. „Juffrouw, wilt u alles in het Engels herhalen? Ik kan dat snelle Frans niet volgen."

„Zeker, meneer," zei Chantal in het Engels. „Er is zesduizend geboden."

„Tienduizend," riep de Engelsman.

„Vijftienduizend," riep Mike O'Neill, en hij keek lachend naar de Engelsman.

„Achttienduizend." De Engelsman keek strijdlustig.

„Twintigduizend!" Het klonk als een schot uit de mond van O'Neill.

De Engelsman stond op en boog naar de Amerikaanse filmspeler. „U hebt het gewonnen, meneer O'Neill."

„Niemand meer dan twintigduizend?" zei Chantal. Niemand gaf antwoord, waarop de filmspeler naar het toneel liep en op de gereedstaande stoel ging zitten. Even trilde Dolfs hand, toen hij de eerste lijn op het papier zette. Stel je voor, hij, Dolf, ging een karikatuur maken van de beroemde O'Neill! En dan nog wel voor zoveel geld. Hij was echter al gauw over zijn verlegenheid heen en hij tekende een prachtige karikatuur, waarmee de filmspeler echt ingenomen was.

Toen begon het bieden voor de tweede tekening. En weer was het de Engelsman, die tot hoge bedragen ging. Zijn tegenstandster was nu Shirley Allison. Dit keer was hij het die het meeste bood. Voor eveneens twintigduizend francs moest Dolf hem tekenen. En als derde kwam Shirley Allison op het toneel.

Toen ze ging zitten, lachte ze Dolf vriendelijk toe. „Weet u, wie u zo juist hebt getekend?" fluisterde ze.

„Nee, mevrouw," zei Dolf en hij keek haar vragend aan.

„De hertog van Lonchester."

„De hertog van Lonchester?" herhaalde Dolf fluisterend. „Asjeblieft! Dan ben ik bijna hofleverancier!"

Shirley begon hartelijk te lachen en Dolf legde snel met een paar lijnen dat lachende gezicht op zijn papier vast. Toen hij klaar was, kreeg hij van de zaal een hartelijk applaus.

Ook de volgende nummers verliepen vlot. Alleen kwamen de acrobaten een keer met een plof op het toneel terecht. Dit verhoogde echter de vrolijke stemming, die in de zaal heerste.

Terwijl de jonge artiesten op het toneel hun best deden, zaten meneer Houtman en een paar jongens en meisjes in een kleine kamer te tellen. Er werd steeds opnieuw geld binnengebracht, van de tekeningen van Dolf, van de bloemenverkoop tijdens de pauze en van de consumpties. Ze zaten met een rode kleur te tellen. En toen Paul en Letje het laatste nummer gaven, waren ze klaar. Meneer Houtman schreef het bedrag op een papiertje en liet dat aan juffrouw Delats brengen.

„Dames en heren," zei juffrouw Delats met een beetje trillende stem, toen ze voor het doek stond. „U hebt vanavond tal van aardige nummers gezien en gehoord. Maar het mooiste nummer komt nu. En daar hebt u allen aan meegewerkt. Ik zal u namelijk vertellen, hoeveel geld er bij elkaar is voor mère Bayotte. Als ik u een goede raad mag geven: houdt u zich stevig aan uw stoelen vast. Wij hebben bijna vijfhonderdduizend francs bij elkaar! Dat is genoeg voor een nieuw huisje voor mère Bayotte, ook dank zij de medewerking van enkele mensen uit de stad, die gratis hun werkkracht hebben aangeboden. Ik. . ."

Op dat moment kwam de burgemeester het toneel op. „Juffrouw Delats," zei hij, „wacht u een ogenblik." Zo lenig als een schooljongen sprong hij van het toneel af en liep de zaal uit. Even later kwam hij terug met de oude mère Bayotte aan zijn arm. Gearmd liepen zij het trapje naar het toneel op. En toen werd het gordijn opengetrokken. Daar stonden alle artiesten netjes in twee rijen, met mère Bayotte en de burgemeester in het midden.

„Juffrouw Delats," zei de burgemeester, „wilt u het even herhalen?"

En weer vertelde de Franse lerares hoeveel er was opgehaald en hoe aardig de plaatsgenoten hun hulp hadden aangeboden. De tranen biggelden mère Bayotte over de wangen. „Heel, heel hartelijk dank," zei ze met trillende stem. „En ik hoop, dat u allen volgend jaar gelegenheid zult hebben mij in mijn nieuwe huisje te bezoeken."

Een eekhoorn moet voorzichtig zijn

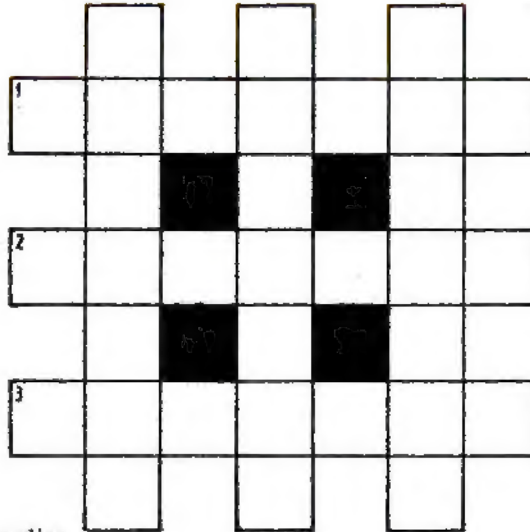
Het was zo stil in het bos dat het knabbelen van de eekhoorn ver hoorbaar was. De vos vernam het op tientallen meters. Hij wist precies wat dat geknaag betekende, en hij wist ook dat de eekhoorn veilig in een boom zat. Toch kon hij het niet laten om naderbij te sluipen. Onder een jonge spar legde hij zich op de loer. Hij kon er best een kwartiertje aan wagen. Het was hier in ieder geval prettig dommelen. Het geurde naar warme, rulle aarde en naar harsig, uitbottend naaldhout. Misschien kwam de eekhoorn straks naar de grond. De vos mat met de ogen de lengte van zijn sprong. Daar bij die lichte sprieten, daar zou de eekhoorn ver genoeg van de bomen zijn... Maar het knagen ging gestaag voort. Met regelmatige tussenpozen vielen de taaie schubben, die de vette zaadjes beschermden, omlaag. De dennekegel werd tot de spil kaal gebeten. Tikkend door de takken kwam die tenslotte op het mos terecht. Nu komt mijn buit omlaag, dacht de vos. Maar de eekhoorn hupte hoger in de boom en plukte een tweede kegel. De vos had er genoeg van. Lui rekte hij zich, gaapte hartgrondig, en sjokte traag verder. De vallende denneappel raakte hem op de staart. De eekhoorn snaterde treiterend. Hij roetste omlaag langs de stam en brieste de vos uitdagend na. Sierlijk sprong hij op de grond en huppelde naar de eikestruiken. Hij had trek in iets hartigs. Hij beet speels in elke bladknop die hem in de weg kwam, en een jong dennetje verleidde hem om alle jonge, fris groene spruiten eraf te knagen. Een heel klein deel ervan at hij op. Twee vinken stoorden hem. Opgewonden zetten zij zich boven de pluimstaart in de takken en pinkten verontrust. Het bracht de eekhoorn op een idee. Een nest! Die vinken hadden een nest met jongen in de buurt! De gedachte aan mals vlees deed de eekhoorn watertanden. Snuffelend klauterde hij struik in, struik uit, achtervolgd door de scheldende en tierende vinken. Ze maakten zoveel lawaai, dat de havik, die ver weg in een boomkroon zat, opmerkzaam luisterde. Nieuwsgierig vloog hij laag door het bos naderbij. Daar zat hij in een spar. Hij zag de eekhoorn. Een merel schetterde alarm. De vinken zochten dekking. De havik naderde snel. Snaterend vluchtte de eekhoorn op een dennetronk. Zijn nagels krasten op de dikke schors. Hij draaide rond en rond de stam. De havik draaide mee met woeste wiekslagen. Maar hij nam zijn bochten te groot. De eekhoorn bleef hem voor. De boomstam hield hij angstvallig tussen hen in. Daar gaf de havik het op.
Een kwartier later zat de eekhoorn weer op zijn oude plaats te knagen.

WIE PUZZELT ER MEE?

TOVERVLECHTWERK

Als je van links naar rechts de drie hieronder gevraagde woorden hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden invullen.

1 Klein kwastje
2 Zomerlekkernij
3 Aalmoes vragen

VOORZETRAADSEL

P I E R
U W
R E L
T R O O N
S T E L

Probeer eens vóór deze vijf woordjes twee letters te zetten en op die manier vijf andere goede woorden te maken. Voor elk woord moeten dezelfde twee letters komen te staan in dezelfde volgorde.

WOORDREBUS

Welk woord staat hier?

(L in G)
———
Z

JA OF NEEN?

Onderstaande tien vragen moet je alleen maar met ja of neen beantwoorden. Ze zijn niet zo erg gemakkelijk, maar de bollebozen onder jullie zullen er toch wel raad mee weten. Als je zes antwoorden goed hebt, is dat natuurlijk al voldoende.

1 Horen pinguïns aan de zuidpool thuis?
2 Zijn alle slangen gevaarlijk?
3 Wordt rijst ook in Europa verbouwd?
4 Mondt de Donau in de Middellandse Zee uit?
5 Begint overal op de wereld de lente op 21 maart?
6 Zijn er in Europa werkende vulkanen?
7 Is Groot-Brittannië hetzelfde als Engeland?
8 Hebben alle insekten zes poten?
9 Zijn vitaminen in ons voedsel onmisbaar?
10 Worden alle diamanten voor sieraden gebruikt?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

H	E	G		P	I	E	R		T
		O	M		N	E	E		O
T	W	E	E			R	E	I	N
R	A	D	I	O		S	P	A	
E	L			P	E	T			B
K			P	A	S			P	A
	S	L	A		T	O	N	E	N
M	I	E	R			M	O	N	D
O		E	E	N		A	R		
T		G	L	A	S		S	I	K

Raadsel

EZEL, WEZEL, GEZEL

Verdwenen getal

(NE) MEN — WA (GEN) — C (ENT) — (WIN) TER — (TI) EN — (G) EEN
Tussen haakjes staan de woordstukken die ingevuld moesten worden. Deze stukken vormen het geschreven getal NEGENENTWINTIG.

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

MARGA LACHTE TOEN ZE IN DE STAL KWAM.

ZELFS DIE SCHICHTIGE ARABELLA HEEFT VRIENDSCHAP MET JOU GESLOTEN.

BIJ JULLIE IS HET GEZELLIGER DAN BIJ M'N NICHTJE, DIE HIER LOGEERT.

OPEENS VERSCHEEN CAROLIEN IN DE STAL.

MARGA, IK WIL OP ARABELLA RIJDEN.

ALSJEBLIEFT NIET! ARABELLA IS ERG SCHICHTIG EN KENT JE NIET.

ONZIN, IK KAN HET BEST.

ONDANKS MARGA'S WAARSCHUWING, REED CAROLIEN UIT OP ARABELLA.

ALS DAT MAAR GOED AFLOOPT.

OPEENS...

TOK TOK!...

ARABELLA BEGON TE STEIGEREN...

DAT WORDEN ONGELUKKEN, WAT MOET IK DOEN!

MAAR GELUKKIG WAS ER IEMAND DIE RAAD WIST....

HIJ SPRONG OVER HET MUURTJE EN RENDE WEG.

OVER EEN BINNENWEGJE KON LASSIE ARABELLA OPVANGEN.

WOEF, WOEF!

ARABELLA HERKENDE LASSIE. EN

HET VRIENDELIJKE BLAFFEN BRACHT HEM TOT RUST.

TIEN MINUTEN LATER...

LASSIE WEET RAAD OP ALLES.

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

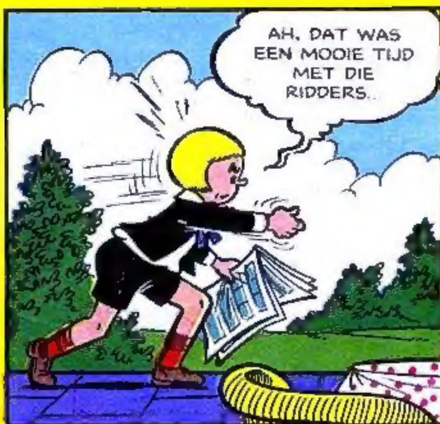

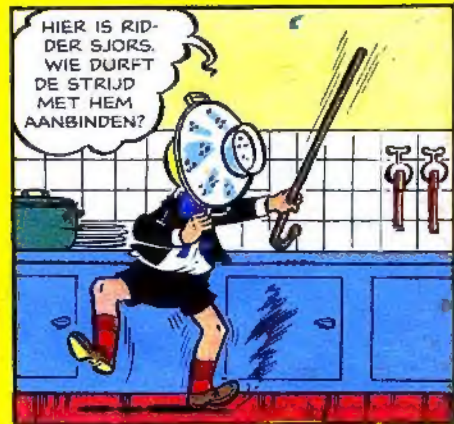

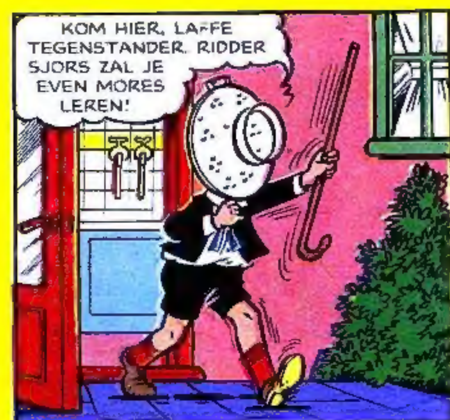

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.